

Reflexions entorn de la precampanya electoral

Martí Gasull

Ens tornem a trobar davant d'una campanya electoral, i igual com el 1996, sorgeixen de nou els discursos essencialistes de l'Espanya profunda propis d'altres temps. S'utilitzen, sota l'excusa de guanyar vots, arguments que atempten contra la multiculturalitat i la diversitat; hom no respecta res que no sigui oficial, i els pobles que són forçats a viure sota determinades fronteres de fet no ho són. S'entesten a defensar una constitució redactada sota l'amenaça militar d'una dictadura per tancar les portes a l'exercici d'un dret democràtic com és l'autodeterminació, i a un procés de pau tan desitjat i necessari com és el del País Basc. Es juga amb foc en nom del nacionalisme més tronat i d'uns interessos massa caducs en els nous entorns socio-econòmics. Per si no fos poc, aquells mateixos qui estan duent a terme aquestes polítiques, atribueixen l'etiqueta de nacionalistes als qui diuen defensar els drets dels pobles. Aquests segons, malgrat les connotacions del mot a nivell europeu, es deixen marcar aquest gol donant per entès implícitament que ells són el terme marcat i per tant els altres la normalitat; quina normalitat?

Sobten positivament algunes enquestes com les de la Vanguardia que posen de manifest que una part important dels habitants de l'Estat Espanyol acceptaria la reforma de la Constitució i el dret a l'autodeterminació... una enquesta, sí, però pot restar palès que no hi ha res de sagrat com volen fer creure. A més, precisament aquells qui en un primer moment no acceptaven la Constitució per massa innovadora, ara s'hi aferren en nom de d'un immobilisme que denota manca de seguretat alhora de plantejar temàtiques estructurals i processos en profunditat.

La precampanya electoral pot esdevenir un altra cop més un mecadeig per a la recerca de vots, més un nou bombardeig mediàtic, que un debat autènticament polític. Les lluites pels càrrecs, massa evidents, i l'avantposar

els drets individuals dels qui poden resultar elegits, o dels qui en depenen econòmicament, per sobre dels ciutadans, ha contribuït també al desprestigi de la política, esdevinguda simplement una entelèquia. De l'abstenció tothom se'n lamenta, però ningú intenta posar-hi remei de debò, ni a nivell d'imatge pública, ni a nivell d'una bona pedagogia pública en els diversos àmbits d'incidència.

Cada cop que hi ha eleccions es planteja de nou la problemàtica de Catalunya, per a mi d'una manera esbiaixada, poruga, poc original. Els polítics d'alguns partits d'àmbit català es queixen de la manca de conscienciació de la societat catalana: "no podem anar més enllà si la societat catalana no segueix", postulen. No crec que aquest raonament sigui bo: sota el "tot va bé" s'ha pretès amagar el problema real, i d'aquí una de les causes de l'endormiscament de la voluntat dels ciutadans. Calen accions, considerem, que posin de manifest que el litigi nacional no està resolt. La imatge de "potser ens estem accedint", de legitimar un PP percebut històricament com a detractor dels drets del poble català, de no enfrontament, d'acomplexament,... no afavoreix gens una represa de la consciència nacional. A més, com és possible sota la presència avasalladora d'uns mitjans de comunicació adversos? per què no s'aprofiten més els mitjans que encara podrien jugar a favor nostre? Caldria que hom s'adoni de la voluntat real de Madrid: exemples com els de les seleccions catalanes hi podrien ajudar: l'Estat espanyol ha re-

corregut davant del Tribunal Constitucional una llei que reflecteix la voluntat majoritària de Catalunya, així ho deixaven clar les enquestes, avalada per més de 500.000 signatures. Davant d'un greuge tant escandalós, algunes lamentacions, i, silenci: per què? i l'esquerra tradicional, tampoc? per què no hi ha jugat?

I per què aquesta política de reivindicar pessics? quan hom va a una negociació ha de plantejar qüestions importants i llistons alts, se suposa, després ja es rebaixaran, o no, però, i d'entrada? per què hem passat per exemple ja des d'ara d'una possible reivindicació del concert econòmic a la d'un pacte fiscal?. Per què en tants anys de suport a Madrid no s'ha ni parlat de l'oficialitat del català a Europa, la clau de la qual la té gairebé en exclusiva Madrid? aquest guany, que repercutiria positivament en qüestions com l'etiquetatge en català, i textos legals, no compta amb l'oposició de gairebé cap força política, i no encendria massa debat com en la discussió de la llei de política lingüística 1/1998. És qüestió de voluntat política, però els partits amaguen la seva desídia sota d'excuses de mal pacador.

A banda de tot plegat, potser la consciència ciutadana no està tan apagada: reivindicacions individuals com la de l'etiquetatge en català dels caves, els diaris esportius o les signatures a favor de les seleccions catalanes, ho demostren. El que passa és que el món actual és diferent a dels anys 70, i la manera d'actuar habitual ja no és sortir al carrer: els nostres polítics sembla que no ho hagin entès.

Finalment, seria bo que en l'actual legislatura catalana, massa condicionada malauradament pels futurs resultats del 12 de març, es comencessin a plantejar maneres de fer diferents, noves vies per als problemes, i a la qüestió nacional: cal renovació, il·lusió, i més obertura als diversos sectors de la societat ...potser així obtindríem una societat un xic menys passiva, un xic menys indiferent,...en som però, escèptics, segurament desitgem massa.